PESTI FŐTEMPLOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

XIII. évfolyam 70. szám *2026. augusztus*

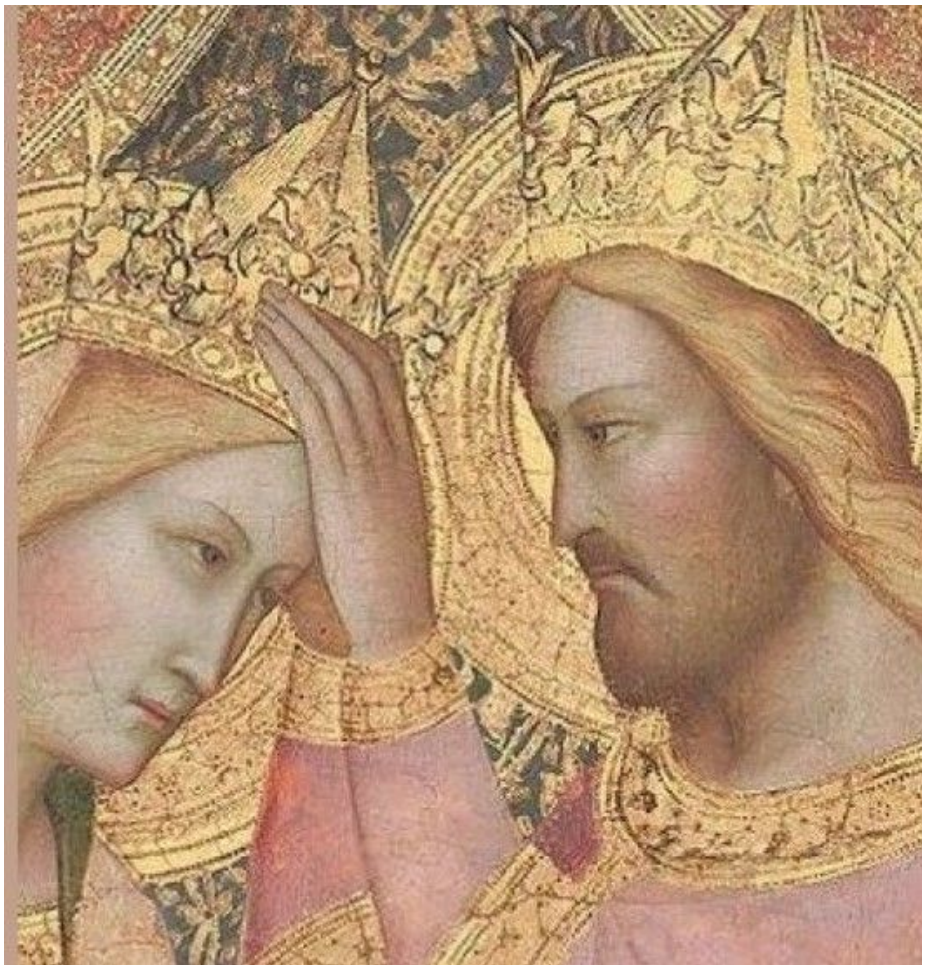

Tartalom

- Köszönet
- Mária ünnepek között
- Az Isten szerelmére
- Hitoktatónk
- Plébánosi levél
- A térdszalagok tanítása
- Az írástudók árulása
- A vezetőkről
- Szezonzáró zarándoklat
- Boldogasszony

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Köszönet a munkatársaknak és jótevőinknek

Nemrégiben találkoztam egy előadással, amely egy kiváló szakembertől származott. A témája az érzelmi intelligencia volt, amely erőteljesen van jelen mindenféle személyes kapcsolatunkban, különösképpen a házastársakéban. Ebben többek között szerepelt az állítás, mely szerint a kritikát nehezen viseljük el, többnyire arculütésként éljük meg. Ezen csak az változtat, hogyha „megágyazunk" annak. Ezt pedig azáltal tesszük, hogy dicséreteket mondunk: legalább ötöt, ahhoz, hogy egy kritikát hálával fogadjunk, persze leginkább attól, akinek szeretetét és jóindulatát nem vonjuk kétségbe. Kérdés tehát, hogy eleget dicsérjük-e a mieinket, ezáltal kifejezve hálánkat is a sok jótéteményért, amelyben részesedünk. A hála azért is fontos, mert nemcsak azt illeti meg, akitől a jót kaptuk, hanem magunk is akkor értékeljük a javakat, akkor tudunk élni azokkal, ha észrevesszük, értékeljük azokat. Ráadásul nem elég csak gondolni, hanem ki is kell azt fejezni, hiszen „szóból ért az ember". Az elismerés és a hála szava ösztönöz, összeköt, megerősíti a kapcsolat bizalmas légkörét. Nemcsak kommunikációs ügyről van szó, hanem a szeretet elemi megnyilvánulásáról. Kérdezzük meg tehát magunktól: hányszor dicsérem meg a környezetemben élőket, hányszor fejezem ki nagyrabecsülésemet önmagukért és irántam való jóságukért!? Nehogy abba a hibába essek, amiről az imént szóltam, ezért választottam a mostani cikknek ezt a témát: köszönet és elismerés a munkatársaknak és jótevőinknek.

A Plébánián és a templom életén kívül állóknak, vagy azoknak, akik nem részesei belülről a szolgálatoknak, föl sem tűnhet, hogy egyáltalán nem magától értetődő az, hogy a dolgok rendben mennek: hogy a templom egész nap nyitva áll, hogy a szentségimádás lehetőségét reggel 9-től este 22 óráig biztosítjuk, hogy a liturgia szépségét és méltóságát őrizzük, hogy kiemelkedően színvonalas egyházzenei eseményekkel gazdagítjuk a várost; hogy nálunk a közösségek otthonra találnak, hogy több, mint kétszáz gyermeket oktatunk hittanra a Belváros iskoláiban, hogy az országos eseményeknek méltó színhelyet adunk, hogy az országimage érdekében kiszolgáljuk a sokszor napi több száz látogatót hozó idegenforgalmat, hogy gondos gazdáiként tisztán, rendezetten tartva ápoljuk az ország egyik legértékesebb kincsesházát, szentélyét, hogy gyümölcsöző kapcsolatot ápolunk a média szereplőivel, élünk az informatikai világ nyújtotta lehetőségekkel, hogy együttműködünk a társadalmi szervezetekkel, az Önkormányzattal; hogy pályázatok segítségével teremtünk fedezetet a közösségi programokhoz, az infrastruktúra fönntartásához, és éves lelkipásztori terv nyomán gazdag lelki programmal várjuk a hozzánk csatlakozókat.

Mindehhez azonban számos munkatársra, sőt, önkéntesre van szükség, jótevőkre és adakozókra, akik a fedezetet biztosítják. Náluk nélkül az egész egyházi élet nem működne, ellehetetlenülne. Sokszor hősies, áldozatos, elkötelezett munkára és a mögötte álló kiváló személyekre épül minden. Ráadásul közösségben végzett szolgálatra a szó-szoros értelemében, hiszen mindezt csak szolgálatként lehet végezni, csapatmunkával. Mindenki a magáét teszi hozzá az egészhez, sokszor nem nézve a munkaórát és a bérezést, így alakul egy cáfolhatatlanul, tapasztalhatóan nagyszerű hit- és kulturális élet. Elismerés, hála és köszönet nekik, akiket – méltó lenne név szerint is felsorolni – tisztelet illet. Külön kell megemlíteni az önkénteseinket, akik háttérben, minden ellenszolgáltatás nélkül, Isten és az Egyház iránti szeretetből végzik munkájukat. Mindnyájuknak elismerés, tisztelet, hála és megbecsülés jár. Isten fizesse meg jóságukat és helytállásukat, tartsa meg őket olyannak, amilyennek megismertük őket!

Zoltán atya

Mária-ünnepek között

Nyáron is vannak Mária-ünnepek, nyár elején, július 2-án ünnepeljük a vizitációt, Szűz Mária látogatását Erzsébetnél, Keresztelő Szent János édesanyjánál. Ehhez kapcsolódik az aratás kezdetének megünneplése, amely emlékeztet arra is, hogy lesz egyszer egy nagy aratás, életünk végén, a világvégén, amikor beérik a termés, aminek magvát Isten ültette, mi öntözzük és ápoljuk. Egyszer beérik Isten és ember közös műve és Isten barátai, munkatársai örülnek majd Vele együtt a maradandó gyümölcsöknek. Hálásak lehetünk, hogy Ő meghívott minket erre a feladatra.

A másik, talán a legnagyobb Mária-ünnep, Nagyboldogasszony, templomunk búcsúünnepe, ami szinte keretbe foglalja a nyári időszakot július 2-val: ahogy Sarlós Boldogasszonykor kezdődik hagyományosan az aratás, augusztus 20-án, Szent István király ünnepén már az új kenyérért adunk hálát Istennek. A szentmise kánonjában, a kenyér és a bor felmutatásakor ezt mondja a pap: *„Felajánljuk Neked a föld termését és az emberi munka gyümölcsét"*.

Lényegében, önmagunkat ajánljuk fel a Teremtőnek mi, akik Isten gyermekei lettünk és szabad akaratunkat helyesen használva, életünkkel fejezzük ki hálánkat a teremtés művéért, az örök boldogság lehetőségéért, a megváltásért.

A vizitáció napján hangzott fel először a Magnificat, Mária hálaéneke. Ahogy égi édesanyánk magasztalta az Urat, ahogy Erzsébet méhében felujjongott a magzat, Keresztelő János, ahogy betöltötte őket a Szentlélek, úgy tölt be minket is, akik az Úrnak és az Ő egyházának szenteljük önmagunkat, életünket.

Mi mással tudnánk kifejezni legjobban viszontszeretetünket, mint azzal, hogy – amint Szűz Mária tette – úgy mi is, a Szentlélek indításait hűségesen követve végezzük állapotbeli kötelességeinket, vállalt szolgálatainkat, akár a munkánkban, akár családunkban, bárhol, ahol vagyunk, ahová a gondviselés visz minket?

Csak a hála az, ami előre viszi általunk a világ folyását a jó irányba. A hála, ami mentes az érdektől, önzéstől, ami nem más, mint az Isten iránti tiszta szeretet megnyilvánulása. A hála megmutatkozhat gondolatainkban, szavainkban és cselekedeteinkben. Tevékeny, nem passzív, hanem dinamikus. Hálánk mértéke egyben hitünk mértéke is.

Ellenőrzőpont életünkben az, hogy mennyire vagyunk hálásak Istennek azért, hogy az Övéi vagyunk, az, hogy élünk, hogy van lehetőségünk önmagunkat az Ő szolgálatába állítani. Mi a nagyobb bennünk? Az elvárás Isten felé, vagy a szeretet Isten iránt? Mi dominál bennünk? Az vajon, hogy szeretteink, szüleink, testvéreink, felebarátaink, az Anyaszentegyházunk felé elvárásokat támasztunk, vagy az, hogy mi szolgálhassunk nekik? Az, hogy fáradozzunk, áldozatot hozzunk a legfőbb jóért, az üdvösségükért, a közösségért Istennel és az egyházzal, szolgáljuk családtagjainkat, hazánkat? Tudjuk-e, akarjuk-e teljes szívből zengeni: *„Magasztalja lelkem az Urat!”*

Imádkozzuk gyakran a Magnificatot! „Nagyon jó és üdvös szokás az Egyházban, hogy Szűz Mária hálaénekét minden nap az Esti dicséret zsoltáraival együtt énekeljük. Jó ez, mert egyrészt az Úr megtestesülésére való gyakori emlékezés áhítatra gyullasztja a hívek lelkét, másrészt pedig az Istenanya gyakran felidézett példája megszilárdítja a lelkeket az erényekben. És a legjobb helyen, éppen az Esti dicséretben történik ez, hiszen a napközben elfáradt és különböző gondokba merült lelkünk a nyugalom idejének beköszöntésével összeszedettebben tudja átadni magát az Istennel való egyesülésnek.” (Tiszteletreméltó Szent Béda, Anglia VIII. sz.)

Csorba Gábor
állandó diakónus

Az Isten szerelmére testvérek!

„Potuit, decuit, ergo fecit”. Megtehette (Isten)? Illett, hogy megtegye? Akkor megtette. A híres formula Duns Scotustól, a 13. században élt ferences szerzetestől származik, aki ezt eredetileg Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának egyszerű okaként mondta, amelyet aztán dogmaként hirdetett ki XI. Piusz pápa 1854-ben. Ehhez szorosan kapcsolható, mégis, minden teológiailag elképzelhető, levezetett igazságon túlmutat Szűz Mária mennybevételének hitigazsága, amit pedig XII. Piusz pápa hirdetett ki majd’ száz évvel később, 1950-ben.

A hit alapvető igazságai kibontakozásának kezdete sosem valamilyen eleve nyilvánvaló értelmi belátás volt. Annak felfogása, hogy csak egy Isten lehet, aki Teremtő, az Ábrahámnak adott lelki utasítással, sugalmazással kezdődött. „Az Úr ezt mondta Ábrámnak: menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!” (1 Móz 12,1) Ebből alakult ki évszázadok alatt Izrael hitének az az alapja, hogy egy Isten van, aki teremtő. És így tovább, majd így jutunk el az Igazság végső megjelenéséig: „Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” Péter válaszol: „Te vagy Krisztus, az élő Isten fia.” És hogy ez valójában mit is jelent, az csak Krisztus halála és feltámadása nyomán a következő évszázadokban világosodott- és fogalmazódott meg, a Nicea-konstantinápolyi hitvallásban, és az abban foglalt kijelentések mélységeinek feltárulása folytatódik a történelem végéig. Péternek fogalma sem volt arról, hogy valójában- és pontosan mit mond. Az Igazság megjelenése tehát egyszerre végpont és kezdet a hívő keresztények számára is.

Annak a lelkiségnek a forrása, amely Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának, majd mennybevételének kijelentéséhez vezetett, Assisi Szent Ferenc, akinek története egy egészen egyszerű eseménnyel kezdődött. Apja üzletében dolgozott, amikor egy koldus ezekkel a szavakkal lépett be hozzá adományért könyörögve: „per amorem Dei” – ’Isten szeretetéért’ (kérlek). Ferenc szinte észre sem vette, de miután a szegény távozott, egy pillanat alatt valami villámcsapásszerű világosság töltötte el, és adománnyal a koldus után szaladt. Ebből bontakozott ki az ő egész hitélete, amely egyben a mindennapi életét jelentette, azt az életet, és azt a teológiát, amely pedig az akkor roskadozó egyház düledező oszlopait is megtámasztotta.

Ferenc számára a „per amorem Dei” kifejezés jelentése: „Te leszálltál a halálig az én szeretetem iránti szeretetből.” Vagyis, Isten az én szeretetemért halt meg, ez pedig önmagában kölcsönösségre vezet.

Ezért mindennapi imájában azt kéri Istentől, hogy az Ő szeretete fossza meg mindattól, ami az ég alatt létezik, „azért, hogy meghaljak a Te szereteted iránti szeretetből, mert Te leszálltál a halálig az én szeretetem iránti szeretetből.”

Élete ennek radikális valóra váltása lesz a hozzá csatlakozó társakkal együtt: az evangéliumi életforma. Lelkiségének gyújtópontja a koldussal történt találkozás volt, de akkor már ott égett szívében az ő lángoló „csipkebokor”-ja: mindenben, minden dologban és minden dolog mögött Isten alázata van, ami Jézus Krisztusban nyilvánult meg. És éppen ez vezet el a teremtés, a világ, a természet, az élővilág és minden dolog ferenci szemléletéhez, az anyaghoz-, a természethez-, a testhez-, és végül a halálhoz való viszonyához, amelynek egyszeri és utánozhatatlan megnyilvánulása a Naphimnusz, amely a szenvedés felett aratott teljes győzelmet, a saját szenvedésén való felülemelkedését, a megváltott világ látomását tárja fel: a megváltott világ elővételezetten, de valóságosan jelen van. Ez Szent Ferenc „kézzel fogható” misztikája, amely minden más misztikától különbözik, és amelynek összefoglalása az ő ismert fohásza: „Istenem és minden dolog”, minden, ami van, mert számára semmi nem választható el a megtestesüléstől, ezért az anyagnak, a testnek mindenhez köze van. A misztikus élményeit is az érzékeken keresztül éli meg.

Szent Ferenc lelkisége, misztikája a kinyilatkoztatás teológiája sajátos elmélyítésére adott alkalmat. Ilyen például az emberi beszéd, a hang, a szó valósága, és a valóságot alakító hatása. Az emberi beszédnek anyagi, fizikai valósága van: levegő, rezgés, hang keletkezése, beszéd, mely értelmes mondanivalót hordoz. A megtestesülésből, és megváltásból származó szó szentségi módon folyamatossá teszi a megtestesülést, ami az Eucharisztia titkához vezet, és ami Isten alázatának mindent felülmúló megnyilvánulása. A kenyér és bor szentmisében történő konszekrációjának létrejöttében az arra felhatalmazott pap teste, anyagi valósága a „sine qua non” (nélküle nem lehetséges), tehát nem elég gondolni a szavakat, be kell fogadni, és ki kell mondani azokat. Ilyen értelemben a Szentlélek a pap testét „használja” a konszekrációban.

A sajátos értelemben vett prédikációt szinte párhuzamba állítja a konszekrációval, amennyiben először azt befogadnia kell a prédikálónak, és nem tanulmányok, tudományos feldolgozások és más meggondolások eredményeként tárnia a hallgatók elé. (Ferenc és társai egyházi engedéllyel prédikáltak, mert nem voltak a klérus tagjai.) A lényeg végül is az, hogy maga Isten, a Szentlélek van-e a prédikáció mögött vagy a prédikáló személyisége.

A mindenható, teremtő és hatalmas Isten az alázat alakját, amiben számunkra adja magát, Mária méhében veszi fel, aki Isten szavát fogadja be. Mária ma az egyház, és az egyház tagjaiban annak kell megismétlődnie misztikusan, ami először Máriában valóságosan, testileg, történelmileg végbement. A papság szentségi szerepében pedig valóságosan Krisztust „kapja meg”, Mária történelmi szerepének folyamatos megismétlésében. (Nem Krisztus helyében áll, hanem befogadja és közvetíti Jézust. Ferenc eltér ebben a hagyományos teológusi értelmezéstől.) A fentiek csak töredékes- és kiragadott példák Szent Ferenc lelkiségéből, annak érdekében, hogy valamelyest érzékeltethető legyen, szinte érthetően álljon előttünk Szűz Mária szeplőtelen fogantatása és mennybevétele.

A bűnnel megjelölt emberi test, az emberi hang, a szó, a beszéd ilyen természetfeletti szerep méltóságát kapta a megtestesülés folyamatos szentségi létrejöttében és az igehirdetésben. Ez arra mutat, hogy történelmi, anyagi testünknek – annak ellenére, hogy molekulái folyamatosan cserélődnek, és az eszkatológiai gondolkodás ezt a „lehetetlenséget” igyekszik kikerülni – szerepe, jelentősége van a testi feltámadásban, melynek első termése Szűz Mária, aki a konkrét emberi testi megdicsőülés megtörtént kezdete.

Egyedülálló magyar nyelvünkben ősi kifejezés: „az Isten szerelmére” (v. az Isten szerelméért), amelyet főleg könyörgésre, csodálkozásként vagy éppen türelmetlenség kifejezésére használunk, de lehet észszerűségre, belátásra intés is. Azonban ezeknek a szavaknak a szó szerinti értelme mégiscsak „Isten szerelme”. Az evangéliumok összefoglalása János evangélista első levelében: „Az Isten szeretet” (Deus caritas est) (1 Ján 4,8). A latin caritas szó a szeretet mellett jótékonyságot, irgalmasságot is jelenthet, az amor szó, amely a szerelmet jelöli, jelenthet romantikus, szenvedélyes és testi szerelmet, vágyat és szeretetet egyaránt. A klasszikus görög koiné közvetítő nyelvben (amelyben János evangéliuma született) az „agapé” szó szerepel szeretetként, a latin fordításban pedig a caritas. Egyik sem kifejezetten és csak azt jelenti, amit a magyar szerelem szó. A mai nyelvek sem különböztetik meg tisztán a szeretet és a szerelem szó jelentését.

A Szentlélek jóváhagyásával, Mária országának tagjaiként mi vehetjük a bátorságot magunknak, hogy a „per amorem Dei” kifejezésbe, amely szerint Isten minden ember szeretetéért halt meg, Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának és testi-lelki mennybevételének okaként saját, egyetlen, összetéveszthetetlen és egyértelmű magyar „szerelem” szavunkat is „beleértsük”. Akiben Isten a megváltást testileg is megkezdte, azt nem csak szeretettel, hanem szerelemmel szerette, és nem engedte sem bűnbe esni, sem testileg széthullani. Ezért mondhatjuk: az Isten szerelmére testvérek! Tudjátok, hogy Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának és testi-lelki mennybevételének oka Isten szerelme?

BL

Bemutatkozik hitoktatónk

Mindenekelőtt szeretném megköszönni dr. Osztie Zoltán plébános atyának és munkatársainak a bizalmat és szeretetet, amivel fogadtak és a tanév során támogattak.

2025. szeptember 1-től dolgozom a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia hitoktatójaként. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen végeztem filozófia és olasz nyelv szakos bölcsész- és tanárként, valamint művészettörténész végzettséget is szereztem. A hittanár szakot szülővárosomban, Vácott végeztem. Négy gyermek édesanyja vagyok. Korábban 14 évet hitoktattam a Váci Egyházmegye munkatársaként egyházi fenntartású oktatási intézményekben.

Hiszem, hogy csak Istennel lehetünk boldogok, ezért legfőbb célom, hogy a hitoktatásban részt vevő tanítványaim közel kerüljenek hozzá. Nagy öröm számomra, hogy a plébánia közösségének munkatársa lehetek.

Beszámoló a Budapest-Belvárosi
Nagyboldogasszony Főplébánia hittantáboráról

2026. 06.29--07.03. között zajlott a plébánia napközi hittantábora, melynek tematikája „szentek ereklyéinek nyomában”, azaz a templomhoz kötődő szentek életének megismertetése. A táborban nyolc gyermek vett részt, helyszíne a Szent Kinga Közösségi Otthon volt, ahonnan kisebb-nagyobb kirándulásokra indultunk.

A hétfői nap témája Szent István országfelajánlása volt, megismerkedtünk a Magyarok Nagyasszonya kifejezéshez kapcsolódó gondolatkörrel. A tábort a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony templom megismerésével kezdtük. Zoltán atya bemutatta nekünk a templom kincseit, ereklyéit, felmentünk a kilátótoronyba és a karzatra is. A gyerekeket lenyűgözte az épület gazdag története, amit szintén Zoltán atya előadásából ismerhettek meg. Délután a közösségi házban kézműves foglalkozás következett.

Kedden a Madame Tussauds Budapest c. kiállítást tekintettük meg, ahol a szórakoztató, interaktív elemeket önfeledten élvezve a magyar történelem hírességeinek viaszbábúi mellett napjaink sztárjait is megtekinthettük.

Szerdán Szent László nyomában Vácra utaztunk, ahol a Nagyboldogasszony Székesegyház toronykilátójából elénk táruló Dunakanyar panorámájában gyönyörködtünk. A Dóm megtekintése után a Váci Egyházmegyei Könyvtárban betekinthettünk az intézmény többszáz éves ritkaságaiba és részt vehettünk a könyvtár munkatársai által tartott játékos vetélkedőn és kézműves foglalkozáson.

Gellért püspök nyomdokait követve csütörtökön a Gellért-hegyre kirándultunk. A Sziklatemplomban szentmisén vettünk részt, majd a csúszdás játszótéren kapcsolódtak ki a gyerekek. Délután csapatokat alkottunk és Szent István, Szent Erzsébet, Szent Kinga életéből adtunk elő egymásnak egy-egy dramatizált jelenetet. A tábor utolsó napjára kicsit enyhült a forróság, így a gyerekek végre kicsit élvezhették a szabad levegőn való játékot és délután fagylaltozás mellett befejezték a hét során készített kézműves munkáikat.

A tábor végére minden gyermek tudott választani magának egy számára kedves szentet, akire példaképként tekinthet, és jó volt hallani, ahogyan megfogalmazták, mit tanulhatunk tőlük. Hálás köszönet a segítőknek, akik a tábor megvalósulásában közreműködtek.

Vágó Katalin
hitoktató

Az alábbiakban közöljük Zoltán atya nyilvánosságban is megosztott levelét a közelmúlt társadalmi, politikai eseményeivel kapcsolatban:

Kedves Testvérek!

Az elmúlt időszak eseményei arra indítottak, hogy szóljak a motivációmról, amely természetessé tette, hogy az emlékezetes tüntetésen fölszólaljak. Mindenekelőtt szeretném leszögezni, hogy a történések nem rólam szólnak. Nem én vagyok azok főszereplője, hanem a téma, amely kötelező erővel megnyilatkozásra indít igehirdetőként. Az igehirdetésünk stílusáról, mondanivalójáról van szó, hiszen tapasztaljuk, hogy nem tudjuk megszólítani még a mieinket sem, nyilvánvaló, hogy kiürültek a templomaink.

Gyávaságnak ítélem azt az érvelést, amelyből elegünk kellene, hogy legyen, s amelyet utóbb Horn Gyula különös erővel égetett be a társadalom tudatába, amikor a fiatal szocialistákat diktafonnal küldte be a templomokba, hogy adatot gyűjtsenek a prédikáló papokról, hogy aztán vádolhassák őket: „az egyház ne politizáljon". Nem ismeretlen ez, hiszen a püspökök azért beszéltek a szocialista terror évtizedeiben mindig papírból, hogy visszaigazolhatók legyenek a mondottak. Nem tudom, hogy a médiától félnek-e a paptestvérek, vagy más okozza a tartózkodást?

A liberális csúsztatást pedig ideje lenne leleplezni, mely szerint a politizálás azonos a közügyekről való tanítással, véleményformálással. Van-e olyan ügy az egyéni, vagy a közösségi életünkben, amire nézve ne lenne Jézusnak mondanivalója? Ezt pedig nem kell-e hirdetnie az egyház tanítójának? Vagy nem érzi magát a papság jelentős része annak? A vád jogos: miért nem alkalmazza a prédikátor a mindennapokra az evangéliumot, mert az emberek számára nem nyilvánvaló a párhuzam. Éppen az a feladatunk, hogy az összefüggéseket megvilágítsuk. Természetesen az erkölcsi ítéletalkotásnak van politikai dimenziója, amelyből a politikusoknak kell levonniuk a következtetéseket, s melynek politikai programmá való konvertálását számon is kell kérnünk rajtuk. Benedek pápánk erről a következőket vallja:" Az értelemnek a hit fényében kell tájékozódnia, és a kultúrákat, illetve az azokban megjelenő szokásokat és intézményes formákat a kinyilatkoztatás mércéje szerint kell megítélni."

Ma úgy tűnik, hogy a papság, főként a vezetőink, elszakadtak a hívektől, nem hallják meg kéréseiket, igényeiket, pedig a „szinodális útnak" éppen ez lenne a lényege. Mindenhonnan, erőteljesen hangzik az elvárás: ebben az abszurd, szürreális társadalmi környezetben mutasson utat az egyházi vezetés, ne hallgasson az evangélium szerinti ítéletről a történéseket illetően. Rajtunk keresztül legyen jelen az evangélium szerinti élet, mint alternatíva. Ha mi nem szólunk, átadtuk a terepet az evangéliummal szemben élő erőknek, s ne panaszkodjunk, hogy a közös életünk nem úgy alakul, ahogy azt Jézusunk tanítása elénk állítja.

További fejlemény, hogy a jelenlegi miniszterelnök olyan erkölcstelen magatartást tanúsít, amely megosztja az egész, amúgy is ellenséges légkörben élő társadalmat. Nem mi osztottuk meg azt, hanem az a magatartás, amely mindig az ellenkezőjét mondja a valóságnak. A házasság és a család szentségének képviselete helyett „konszenzuális szexuális kapcsolatban" él, s a gyűlölet légkörét árasztja a társadalom egészére, stílusmintát szolgáltatva ezzel. A Tusk-féle forgatókönyvvel szolgáltatja ki az Országot a pénzügyi háttérhatalomnak, amely kimeríti a hazaárulás teljes körét. Vajon nem erkölcsi ügyek ezek a javából?! Folytathatnánk tovább a gender ideológia képviseletével, a szívhangrendelet eltörlésével, a személyi méltóság megalázásával, a köztársasági elnök jogellenes elmozdításával, a terrorral történő tisztogatással, a közmédia szakmailag professzionális szereplőinek eltávolításával, akik pusztán kulturális értéket teremtettek, a déli haragszó eltörlésével… Vajon nem elég-e ezekből egy is ahhoz, hogy a kinyilatkoztatásból fakadó erkölcsi ítéletnek megfelelően fölemeljük a hangunkat? Vétkesek közt cinkos, aki néma!

Ehhez Szent Ágostontól származó idézetet szeretnék fölelevéníteni, amely a zsolozsma imádságból való, a XIV. vasárnap olvasmányos imaórájából: „*Kétségbeejtő az olyan ember, aki nem annyira saját bűneit nézi, de annál inkább vájkál a másokéban. Szimatolja, de nem azért, hogy javítson rajta, hanem mert marni akarja. Mivel magát nem tudja tisztára mosni, ezért inkább másokat igyekszik bemocskolni. Mi ne így tegyünk,…*"

Még egy igaztalan felvetésre kell választ adnunk, mely szerint a történelmi keresztény egyházak, s azon belül a katolikus egyház függő viszonyban élt az előző kormány alatt, a választásokkal pedig kegyelmi időszak köszöntött be, amely megnyitotta az utat az öngondoskodó függetlenség felé. Először is számomra kegyelmi pillanatnak számít az átváltoztatás szavaival megvalósuló krisztusi jelenlét, a Szentlélektől az imádságban kapott ihlet… Másodszor sajnálom azokat, akik függő viszonyba kerültek a megelőző időszakban. Igaz, hogy az Orbán-kormány idejében sok lehetőséget kaptunk a templomaink és egyéb intézményeink restaurálására, közösségi programok megvalósítására Kárpát-medence szerte. 3800 templomot újítottunk fel és 200 újat építettünk!!! Aki félt, hogy ezáltal függő viszonyba kerül, miért fogadta el a támogatást, vagy miért nem utalta vissza a fizetéskiegészítést, illetve a kistérségi támogatást, miért élt a pályázati lehetőségekkel? Tisztességtelen most, utólag vádaskodni. Magam szövetséges kapcsolatban voltam az előző vezetéssel a fentiek miatt, de soha nem „nyújtott be számlát", vagy nem befolyásolta, hogy mit prédikáljak, hogyan vélekedjek. Soha nem pénzt kaptam, hanem munkát.

Végül egy összegző belátás. Az előző Miniszterelnök és kormánya iránti kritika és gyűlölet egyetlen kimondott és állandóan bizonygatott oka a korrupció, a gazdasági visszaélések és a FIDESZ-KDNP közeli kiskirályok gátlástalan pénzéhsége. Mindezt ismerjük, korábban is helytelenítettük és számonkérésre érdemesnek ítéljük.

Az olyan primitív, puszta irigységből fakadó érveléssel természetesen nem foglalkozunk, mint például miért utazott egy kormánytag repülővel a tárgyalásra; miért utazott a világbajnokságra; miért fogadta az idegen delegációkat a Várban, reprezentatív körülmények között stb. Ha ezek többsége egy átlag állampolgárnak megengedett, akkor egy kormánytagnak vajon miért nem? Azt is tudja minden gondolkodó és nem önérdektől fűtött ember, hogy a politikához pénz kell, hogy minden politikai erőnek gazdasági potenciállal is kell rendelkeznie, amit vállalkozók biztosítanak. Számomra, számunkra azonban nem a pénz, a gazdaság a súlyponti kérdés.

Mellesleg hazugság, hogy az Orbán-kormány és maga a Miniszterelnök ellopta az Országot és tönkretette azt. Ami számunkra döntő, a lényeg ugyanis az ettől különböző kiindulópontban van. A teljesítmény döntő ügyei a mérvadóak: a keresztény értékrenddel való közösségvállalás; a történelmi keresztény egyházakkal való szövetségi viszony ápolása; az identitáspillérek (Isten, haza, család) védelme és megerősítése; a nemzet egységének és szuverenitásának biztosítása; a béke álláspontja; a háttérhatalomtól való szabadságunkért folytatott küzdelem; a menekültek befogadása és ellátása, a ránk szabadított migrációs áradat megállítása; az átlagember jóléte és a közösségek megerősítése; a magyar vidék támogatása; védelem minden emberellenes támadással szemben, mint amilyen például a gender, a pride és annak képviselői… Ezek azok az értékek, amelyek mentén az ember élete egyénileg és közösségileg hosszú távon kibontakozhat, minden más esetben a civilizációs hanyatlás elkerülhetetlen. Ennek a megakadályozása közös ügyünk.

Kérem a paptestvéreket és minden, magát kereszténynek vallót, aki nem ítéletére kívánja viselni ezt a nevet, hogy ne hallgasson többé, ne féljen és képviselje az evangélium szerinti ítéletalkotást és magatartást!

Dr. Osztie Zoltán
plébános

Térdszalagjaim tanítása

Egy szombat délután betolnak a baleseti kórház oszlopos várócsarnokába. Rengeteg ember ül és várakozik. Sokan mankóval döcögnek, próbálnak nyújtott lábbal leülni, van, akinek a karja van begipszelve, másnak a lába, néhány sérült tolókocsival érkezik, mást fekve tolnak a guruló ágyon – mindannyian várnak. Olyan, mintha csak a Bethesda-fürdőnél lennénk.

„Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy fürdő, amelynek héberül Bethesda volt a neve. Öt oszlopcsarnoka volt, nagyon sok beteg feküdt bennük: vakok, sánták, bénák, várva, hogy a víz megmozduljon. Az Úr angyala ugyanis leszállt időnként a tóra, és felkavarta a vizet. Aki felkavarása után először lépett a vízbe, az meggyógyult, bármilyen betegségben szenvedett is.” (Jn 5,)

Még nem igazán fogom föl, mekkora a baj. Síelni voltunk a családdal, elestem, reccsent a térdem, nagy fájdalom, minden elszakadt, nem tudok lábra állni. Mikor már több hete fekszem otthon, megdöbbent, hogy nem tudok komolyabb könyvet olvasni, s nem tudok imádkozni sem. Zarándokútra mentünk volna Szent Pál nyomán, le kellett mondani. A választásokkal kapcsolatos lázas hírfogyasztás után nagyon vágytam volna az elmélyült csendre. Hiányoznak a szentáldozás utáni beszélgetéseim a Jóistennel. De kárpótlásul nagyon sok szeretetet kapok: a nap minden percében odaadóan segít a férjem, a lányom, a testvéreim, barátok jönnek látogatni, s mikor végre eljutok a templomba, meghatódom, milyen boldogan fogadnak a Szent Kinga-Kör tagjai. Éjjelente azonban nem tudok aludni, hosszú lesz a gyógyulás.

Egyszer egy kontemplatív meditációs imagyakorlat alkalmával Jézussal való találkozásról meditáltunk. Láttam magam előtt a Bethesda-tónál a betegek közt megjelenő Jézust… „volt ott egy ember, aki már harmincnyolc esztendeje szenvedett. Amikor Jézus meglátta, amint ott feküdt, s megtudta, hogy már régóta beteg, megkérdezte tőle: „Meg akarsz gyógyulni?” „Uram – válaszolta a beteg –, nincs emberem, aki bevinne a tóba, amikor felkavarodik a víz. Így mire odaérek, már más lép be előttem.”

Az MRI vizsgálat reggelén a fürdőszobába menve elcsúszom, fekszem a földön. Nagyon fáj a térdem, nem tudok fölállni. Valószínűleg meglazítottam a térdrögzítőm az éjjel, s most hajnalban elfelejtettem újra megszorítani. Végül valahogyan felküzdöm magam az ágyra. Újra eszembe jut a bethesdai jelenet. „Erre Jézus azt mondta neki: „Kelj föl, fogd az ágyadat, és menj!”. Az ember azon nyomban meggyógyult, fölvette ágyát, és elindult.” Végül megértem, hogy a térdrögzítő csak segít, megtámaszt, de nem helyettesíti a térdszalagjaimat. Azoknak kell meggyógyulniuk.

Újra a Bethesdánál járok gondolataimban, „Meg akarsz gyógyulni?” Tudjuk jól, hogy Jézus ilyenkor nem csak a testet gyógyította…A jól működő térdszalag olyan, mint a Jóistennel való kapcsolat.

Ahogyan a szalagok összekötik a láb alsó és felső csontjait, ahogyan biztosítják a térd stabilitását, ugyanúgy tartanak meg Jézushoz fűződő lelki szalagjaim. Ha rendben vannak, akkor jól tudok mozogni a világban, stabil vagyok döntéseimben. Ha ez a kapcsolat megsérült, rehabilitációra van szükség. Az ima gyógytorna, a lelkigyakorlat manuálterápia, a zarándoklat szoftlézeres kezelés – de a legfontosabb maga a kapcsolat, amin keresztül működik az irgalom, a kegyelem, a jóság. Bethesda, arámi nyelven azt jelenti, 'az irgalmasság háza'.

Ambrózy Andrea
Szent Kinga kör

Az írástudók árulása

Babits fenti című tanulmányát Julien Benda francia filozófus azonos című műve ihlette, akinek alapvetése szerint: „A szellemi vezetők korábban az egyetemes értékeket és az igazságot képviselték a mindennapi, partikuláris érdekek felett. Az árulás akkor következik be, amikor az írástudók beállnak a politikai gyűlöletek és ideológiák szolgálatába."

Babits azonban így fogalmaz:

„Az áruló írástudó tehát nem azzal lesz árulóvá, ha lába nem megy egyenesen a Csillag felé, melyre ujja mutat. Az árulást akkor követi el, ha nem is mutat többé a Csillagra. Léptei magánügyek; de szavaiért és útjelzéséért felelős a világnak, melynek kalauzává szegődött.

Az írástudók történeti szerepe nyilvánvaló. Ez az osztály, mely a papi kasztból fejlődött ki, nem materiális érdekeket szolgált. Egyáltalán nem érdekeket szolgált. A századok folyamán alakult ki, egy különös emberfajta, mely magasabb értékek letéteményesének érezte magát, túl a harcos csoport puszta érdekein, azok fölött, azoktól függetlenül. Ezek az értékek kezdetben isteni kinyilatkoztatások és parancsok voltak. S igaz, hogy az isten eleinte a nemzet istene vagy a törzsé, de mégsem a nemzet volt az isten fölött, hanem az Isten a nemzet fölött. A nemzetek írástudói már nem csupán ösztönszerű és babonás félelemmel hirdettek egy földi harcokon fölülálló metafizikai hatalmat, hanem teljes tudatossággal szakadtak külön belsejükben a földi érdekek szolgálatától, szemeiket az egy Istenre függesztve, vagy az egy-igazságra.

Ahol a gondolkodás, ott lakik a lelkiismeret is: nem a lábban vagy kézben, hanem a fejben. A nagy tömeg tétlen és vak, mintha test volna fej nélkül; megy, amerre viszik; neki nincsenek problémái, a fizikai megélhetés problémáján kívül. A modern újságírás mindjobban fölmenti a tömeget a gondolkozástól, kész gondolatokat szállítva neki.

Mondják, hogy a világ nem javul, s az embercsoportok ösztönei és harcai semmit sem veszítenek erkölcsnélküli kíméletlenségükből. Mégis, megkülönbözteti az emberi életet az állatokétól annak a principiumnak a jelenléte, mely, ahogy mondtam, legalább túllát az ösztönökön, s elméleti tekintélyével mégiscsak hat és kapukat tár. Lehetetlen tagadni, hogy míg a Szellem principiuma él az emberek között, addig nyílt kapu van, ígéret, út és lehetőség; égő fény van, amely, ha kialszik – mint egy gyönge lámpa, amit még el is fújtunk, miután részegségünkben úgysem vettük hasznát – az emberi világ, mintegy eldobva valami utolsó reménységet – úttalan tántorog bele egy kusza és végképp elborult erdőbe. Ennek a principiumnak őrei voltak az írástudók. És ezeket az őröket vádolja Julien Benda árulással!" – írja Babits Mihály.

Ezeket az őröket tehát Julien Benda már akkor árulással vádolta! És ma? A nagy tömeg ma is nagy tömeg, fej nélkül vagy még inkább méltatlan fejjel. Az írástudók hatalma nem a papírosban, hanem a digitális térben van, amelyet közvetlenül az újságírók, politikusok, az influenszerek uralnak. Ez kibővült a közösségi médiával, vagyis a tömeggel, amely azonban – tömeg lévén – megmaradt az ösztön és a manipuláció közege szintjén. Mindezek mögött pedig természetesen közvetlenül vagy közvetetten a pénz, a technológia, az ideológiák és a korszellem működik, vagyis a globalizáció és a tudatipar. Hol van itt a benda-i, babits-i szellemi princípiumnak, az írástudónak a helye, és egyáltalán elég-e a benda-i, babitsi definíció? Babits már szemlélhette a proletariátus tömeg, sőt, a fasizmus bontakozásában az írástudók szerepét az osztálynak, majd a nemzetnek Isten fölé helyezésében. Ma pedig, már az ember Isten fölé helyezésének vagyunk tanúi.

Kik, és hol vannak akkor ma azok az írástudók, akik a babitsi szellem princípiumát képviselik, ami abból áll, hogy túllátnak az ösztönökön? Kik azok, akik az ösztönökön túllátva a lelkiismeret szavát, az igazságot életük árán sem tagadják meg? Szókratész számára „daimónjának" sugallata azt az igazságot jelentette, amiért érdemes meghalni. És nem tévedett, mert számára a lelkiismeret biztos szava a végső fórum volt, nem fogadva el a hamis istent, amelyikről tudta, hogy hamis, és ezáltal ismeretlenül az igaz Istent hitte.

Hol vannak, és kik azok az írástudók, akik a végső Igazság kontextusába helyezve, és nem ideologikusan szemlélik a társadalmi valóságot, benne az embert? Lehetséges-e úgy értékelni helyesen jelenségeket, társadalmi folyamatokat, hogy eltekintünk a végső valóságra vonatkozó igazságtól, mert az az értelmiséghez, a szellem erejéhez nem méltó provincializmus? Igaz-e az, hogy nem válhat árulóvá ma egy írástudó, ha a szellem princípiumához hűséges marad, túllép az ösztön világán, de magánéletében beleragad? Nem ellentmondás ez? Mindannyian gyengék vagyunk, de akik az elvhez hűek maradtak, amit a magánéletük nem igazolt, azt maguk átkozták el. És ma a szellem princípiumának mibenléte sem tisztázott, ezt igazolja a relativizmus uralkodása.

Julien Benda áruló írástudói valójában nem árulók lettek, hanem potenciálisan azok voltak. Az írástudók árulása pedig nem a később megbukott pártok ideológiájának szolgálatába szegődésből állt, hanem a létezésükhöz való objektív viszony elárulásából. És voltak mindig, ma is vannak lelki lumpen, csőcselék-írástudók, hosszú publikációs listával.

Babits Mihály, bár katolikus hitét soha nem tagadta meg, „jó harcban" is állt Istennel, az ösztön késztetése – ahogy mindannyiunkban – is jelen volt életében, de utolsó éveiben a szellem princípiumáról a Jónás könyve című hitvallásában így ír:

BL

A szó tiéd, a fegyver az enyém.
Te csak prédikálj, Jónás, én cselekszem.
Ninive nem él örökké. A tök sem,
s Jónás sem. Eljön az ideje még,
születni fognak újabb Ninivék
és jönnek új Jónások, mint e töknek
magvaiból új indák cseperednek,
s negyven nap, negyven év, vagy ezer-annyi
az én szájamban ugyanazt jelenti."

Igy szólt az Ur, és Jónás hallgatott.
A nap az égen lassan ballagott.
Messze lépcsős tornyai Ninivének
a hőtől ringatva emelkedének.
A szörnyű város, mint zihálva roppant
eleven állat, nyúlt el a homokban.

Lajos atyával, aki segítője társaságában végzi szokásos sétáit templomunk mellett, gyakran találkozunk és beszélgetünk, melynek eredményeként örömmel közöljük alábbi írását (a szerk.):

A vezetőkről

Nagyon nyomorult helyzetbe kerültünk mi, emberek. A szellemek harcának vagyunk függvényei. Hatalmas égi erők küzdenek értünk, és nekünk– szabad akaratunkkal – mellettük vagy ellenük kell kiállnunk. Micsoda nagyhatalom a gonosz lélek! Van róla egy meghökkentő isteni leleplezés: „Nem a test és vér ellen kell küzdenünk, hanem a gonoszságnak égi magasságokban lakó fejedelemségei ellen." (Ef 6,12)

Akkora és oly változatos a kísértés a Gonosz, és akkora és oly változatos a kísértés a gonosz lelkek részéről, hogy nagyon fel kell magunkat vértezni. Isten nem hagyja el övéit. Annyira nem, hogy Jézus vállalta és engedte, hogy a kísértő megközelítse.

A sátán az egész világot birtokába akarja kaparintani, le akarja hazudni az emberek előtt Istent, a természetfelettit. Nevetségessé akarja tenni a hívő embereket. Az ő bibliája ez: „csak evilág létezik.

Annak minden szépsége, íze, élvezete a miénk. Tovább nincs.” Mindent elkövet, hogy akiket ez a szellem hatalmába kerít, az ő pojácái legyenek, és kiszolgálják őt. Ilyenek voltak a Nérók, a Déciusok, a Hitlerek, a Sztálinok, a Leninek, a kis Hitlerek, a kis Sztálinok, a kis – magukat nagynak képzelő – vezérek. Megszállja őket, eszközévé alacsonyítja. Ezután aztán azok hazudnak, gyűlöletet szítanak, álruhában járnak, mint báránybőrbe bújtatott farkasok.

Ki alkalmas vezetőnek családban, intézményekben, iskolákban és a népek élén? Ha közönséges, durva lelkű, mást gyalázni tudó, másokat megalázó ember kerül vezető helyre, az megfélemlít, ijesztget, tönkretesz előbb utóbb családot, iskolát, országot, nemzetet.

Erős akaratú, a jég hátán is megélni tudó, a csapások között össze nem roppanó emberek azokból lesznek, akinek édesapjuk mintaképpé tud lenni, akik az apaeszményt bele tudják építeni az énjükbe. Ahol az apa rosszul bánik az anyával, ahol terror alatt áll a család (az iskola, a munkahely, a nemzet), ahol hazugságon fogják a vezetőt, ahol csal, kiszámíthatatlan és megbízhatatlan a vezető, ott szomorúság, elkeseredés, gyenge akarat jelei mutatkoznak gyermeken, alattvalón egyaránt.

„Isten áldd meg a magyart, jó kedvvel, bőséggel. Nyújts feléje védőkart, ha küzd ellenséggel!”

Lajos atya

Szezonzáró zarándoklat

Az elváltak és egyedül maradtak közössége idén, június 6-án, a hagyományos évadzáró zarándoklatának céljaként Vácrátótot és Vácot választotta.

Vácrátótón Dr. Lovassy Attila plébános atya várt minket. A kölcsönös üdvözléseket követően először szentmisén vettünk részt, majd a plébánia egyik termében Attila atya tartott előadást eszkatológiai kérdésekről. Ezt követően beszélgettünk az elhangzottakról, végül pedig a vácrátóti hitélet sajátosságairól esett szó.

Következő programunk előtt, amely a vácrátóti botanikus kert megtekintése volt, elbúcsúztunk ugyan Attila atyától, de azzal, hogy délután még találkozunk, ugyanis ő is és mi is a Váci Apor Vilmos Főiskolába tartottunk, ő – mint ott oktató tanár – vizsgáztatni, mi pedig ebédelni készültünk ott.

A botanikus kertben különböző lehetőségek közül a bibliai növények tematikus útvonalát választottuk. Sikerült pontosan betartanunk a tervezett időbeosztást, így a megbeszélt időre megérkeztünk Vácra a főiskola ebédlőjébe, ahol – mivel a szorgalmi időszak már véget ért –, a konyha alkalmazottai csak a mi érkezésünk miatt dolgoztak aznap, és valóban minden igényt kielégítő ellátásban volt részünk.

Szintén megbeszélt időpontra vártak minket a püspöki palotában, előtte azonban az ebédet követően még maradt egy rövid időnk arra, hogy a főiskola melletti bazilikában töltsünk pár percet, amely a rekonstrukciója utáni teljes pompájában látható.

„Hivatalos” programunk zárásaként vezetéssel tekintettük meg a püspöki palota látogatható termeit, melynek során még Marton Zsolt püspök atya dolgozószobájában is jártunk. Zsolt püspök atya több éven keresztül a főplébániánk területén lévő Szeminárium rektora, a Kisboldogasszony templomigazgatója volt, így régi kedves ismerősünk.

Végül két részre oszlott társaságunk, a sportos alkatú csoport a bazilika tornya 246 lépcsőfokának megmászását nem szerette volna elmulasztani, míg a másik „részleg” a fagylaltozást választotta egy kellemes cukrászda teraszán. Hamarosan csatlakoztak ehhez a programhoz a többiek is, és így beszélgetéssel zártuk a napot, majd haza indultunk.

Boldogasszony

Égi Édesanyánk prófétálja hálaadó énekében: mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék. Magyar nyelvünk ezt nagyon szépen kifejezi a Mária ünnepek elnevezésében. Születése: Kisboldogasszony, örömhírvétel: Gyümölcsoltó Boldogasszony, látogatása Erzsébetnél: Sarlós Boldogasszony, mennybevétele: Nagyboldogasszony. Boldognak mondjuk Őt, példaképünk és közbenjárónk, anyai oltalmával kísér minket.

Hogy életünk átadott élet legyen, ehhez különös segítséget kapunk a Szűzanyától, szinte a nyár közepén. Július 16-án Kármelhegyi Boldogasszonyként ünnepeltük. XVI. Benedek pápa így mondta egy alkalommal: „Legyen közös nyelvetek az Evangélium szava, és közös fegyveretek a Kármelhegyi Szűz skapuláréja, amelyet mindegyiketeknek viselnie kellene, amely éppen a halál utáni pártfogás egyedülálló kiváltságának örvend!”

A jámbor hagyomány összekapcsolja a skapuláré tiszteletét azzal a látomással, amelyet 1251-ben élt át Stock Szent Simon, miközben a Szent Szűzhöz imádkozott, kérve segítségét. A Kármelita Rend éppen nagyon nehéz időszakon ment keresztül. Megjelent Mária skapulárét tartva a kezében, és azt mondta neki: „Ez kiváltság számodra és a tieid számára: mindaz, aki e skapulárét viselve hal meg, üdvözülni fog.” Miért? Mert aki felveszi a skapulárét, napról-napra elkötelezi magát, hogy belsőleg Mária erényeit ölti magára, úgy, ahogy a keresztségben Krisztusba öltözködtünk. Szent Pál apostol emlékeztet a Galata levélben: „akik megkeresztelkedtetek Krisztusra, Krisztust öltöttétek magatokra.”

Így tudjuk a szeretet és igazság logikája szerint követni Őt, akkor is, amikor nehéz, amikor elfáradunk, amikor elesünk, amikor megkísért minket a gondolat, hogy letérjünk a helyes útról. Alázatra van szükség ahhoz, hogy lemondjunk önző magatartásunkról, hogy szabadok legyünk önmagunktól és elfogadjuk azt, amit Jézus ingyenesen felkínál nekünk. Ez főként a bűnbánat és az Eucharisztia szentségében valósul meg.

Kármel Ékessége ma Isten égő szeretetét ülteti belénk, hogy felajánljuk magunkat Istennek, engesztelést nyújtsunk az Őt ért megbántásokért, imádkozzunk és dolgozzunk a bűnösök megtéréséért, a lelkek megmentéséért!

Tekintsünk fel Rá, akinek oltalmában a meggyötört szívek meggyógyulnak, a gonosz csapdái megsemmisülnek, az ellenségek kibékülnek egymással. Ő megkapta azt a kiváltságot, hogy mindig és mindenütt segítségünkre siessen.

A skapuláré Mária anyai oltalmának biztos jele egész életünkben, halálunkban és halálunk után. Ezt az anyai oltalmat kérjük, és ennek erejében törekszünk életté váltani az evangéliumot, hogy hiteles tanúi legyünk Jézusnak.

Tamás atya

Schall Tamás

Kármelhegyi Boldogasszony

Ma különös erővel vonz
Kármel szépséges szent hegye,
hol megtudhatjuk mindnyájan:
él a mindenség Istene.

Illés hagyta ránk örökül,
egyedül az Úr az Isten,
mi már ennél többet tudunk:
Egy Isten, Három Személyben.

Tudásunkat gazdagítja
Bölcsesség Széke, Mária,
akit ma úgy köszönthetünk,
Kármelhegy Boldogasszonya.

Általa kapta a világ
Istennek egyszülött Fiát,
Ki keresztfán nekünk adta
az Istenszülő Szűzanyát.

Oltalmának védjegyeként,
vállruháját adja nekünk,
míg magunkra öltve hordjuk,
erényeibe öltözünk.

Így lesz a mi skapulárénk,
üdvösségünknek ruhája,
ebben biztos beléphetünk
a menyegzős lakomára.

Mennyországot hozza közénk
a kármelhegyi Szűzanya,
viseljük a skapulárét,
legyen rajtunk a vállruha!

Ma különös erővel vonz
Kármel szépséges szent hegye,
Máriával dicsőítünk,
mindenség élő Istene!

Plébániánk hírei

Szentmisék

hétfő-kedd-szerda-csütörtök-péntek-szombat 17.00
vasárnap 10.00 és18.00 (angol nyelvű)

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9.00- és 22.00 óra között.

Augusztus 15-én, Nagyboldogasszony főünnepén, templomunk búcsúnapján délelőtt, a 10.00 órai szentmisén kiszolgáltatjuk a betegek kenetének szentségét. Az ünnepi esti szentmisét 18.00 órakor Dr. Kovács Zoltán esperes atya mutatja be.

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI
szeptembertől

Hétfő	18.00	Felnőtt katekézis
Kedd	17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden) és találkozója a Szent Kinga teremben
	18.00	Bibliakör
Péntek	15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
	16.00	Rózsafüzér
	16.30	Vesperás
	18.00	Szent József Férfikör (minden második héten.)

Gyóntatás: egyeztetés szerint

Lelki tanácsadás egyeztetés szerint
bitter.belvarosiplebania@gmail.com
30 591 2601

PESTI FŐTEMPLOM

Spirituális közösségi lap

XIII. évf. 70. szám

A Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Ambrózy Andrea
Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Schall Tamás

Korrektúra:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15. tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon